

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Oboer/6/2018
Identifikačné číslo spisu: 7108203721
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7108203721.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: H. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. X, F., právne zast. Advokátska kancelária Peter Dittrich s. r. o., so sídlom Mudroňova 29, Košice, IČO: 36 861 855, proti povinnému: A. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. X. X, F., právne zast. JUDr. Alexander Farkašovský, advokát so sídlom Pri jazdiarni 1, Košice, o vymoženie 18 157,07 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 37Er/456/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 5. januára 2017, č. k. 15CoE/206/2015-392, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Povinný m á proti oprávnenému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 25. marca 2015, č. k. 37Er/456/2008-375, v I. výroku zastavil exekúciu v časti istiny, v II. výroku zastavil exekúciu v časti úrokov z omeškania od 15. novembra 2012 a v III. výroku zastavil exekúciu v časti úrokov z omeškania od 21. februára 2007 do 14. novembra 2012 v časti prevyšujúcej úrok 9,5 % ročne.
2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie z 14. februára 2008, exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Košice I z 30. júla 2007, sp. zn. 19Ro/857/2007 a poverenia na vykonanie exekúcie č. 5802 035160, vydaného Okresným súdom Košice I dňa 21. februára 2008, poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Petra Molnára.
3. Súd prvej inštancie následne na základe návrhu povinného na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie z 3. júna 2008 rozhodol uznesením z 25. marca 2009, č. k. 37Er/456/2008-37 tak, že v I. výroku návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyhovet a v II. výroku odklad exekúcie nepovolil. Uvedené rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, bolo na základe odvolania povinného uznesením súdu prvej inštancie z 10. augusta 2009, č. k. 37Er/456/2008-42 zrušené. Proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie oprávnený a Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) ho uznesením z 29. júna 2010, č. k. 4CoE/307/2009-55 zrušil.

4. Povinný namietal doručenie exekučného titulu, preto súd prvej inštancie nariadil vykonanie znaleckého dokazovania na overenie pravosti podpisu na doručenke a ustanovil súdneho znalca z odboru písomoznalectvo. Na základe výsledkov znaleckého dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že povinnému bol exekučný titul riadne doručený a pravosť podpisu na doručenke bola spochybnená nedôvodne. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie uznesením z 9. januára 2013, č. k. 37Er/456/2008-176 v I. výroku návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyhovel, v II. výroku odklad exekúcie nepovolil, v III. výroku návrh povinného na doplnenie znaleckého posudku zamietol a v IV. výroku povinnému uložil povinnosť uhradiť na účet súdu sumu 869,55 eur za spracovaný znalecký posudok do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Uvedené uznesenie súdu prvej inštancie bolo v časti výroku o trovách konania štátu potvrdené uznesením odvolacieho súdu z 27. júna 2014, č. k. 12CoE/222/2014-361 a v ostatnom bolo odvolanie povinného odmietnuté.

5. Povinný doručil súdu prvej inštancie opätovne dňa 16. januára 2013 návrh na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie a zároveň aj návrh na odklad exekúcie. O návrhu na odklad exekúcie rozhodol súd prvej inštancie uznesením z 18. októbra 2013, č. k. 37Er/456/2008-224 tak, že odklad exekúcie do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o návrhu povinného na zastavenie exekúcie z 15. januára 2013 povolil. Na základe odvolania oprávneného bolo uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené uznesením odvolacieho súdu z 27. júna 2014, č. k. 6CoE/37/2014-364 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

6. Súd prvej inštancie v rozhodnutí z 25. marca 2015, č. k. 37Er/456/2008-375 ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 14. novembra 2012 prišlo k zloženiu sumy 20 000,- eur povinným u súdneho exekútora. Z uvedeného dôvodu súd exekúciu v časti istiny zastavil. Keďže nebolo súdu doručené zo strany súdneho exekútora upovedomenie o upustení od vykonávania exekúcie, súd prvej inštancie zastavil exekúciu aj v časti úrokov z omeškania od 15. novembra 2012, odôvodňujúc uvedený postup zásadou právnej istoty. Exekučným titulom priznaný poplatok z omeškania vo výške 2,5 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, t. j. 91,25% ročne je nezákonný a v rozpore s dobrými mravmi. Keďže by výsledkom uplatnenia uvedenej sankcie na dlžníkovi bolo minimálne päťnásobné navýšenie istiny, rozhodol tak, že exekúciu aj v časti úroku z omeškania prevyšujúcej 9,5% ročne od 21. februára 2007 do 14. novembra 2012 zastavil.

7. Proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie oprávnený. Namietal primárne tú skutočnosť, že súd neskúmal, či zo sumy zloženej povinným (20 000,- eur) dostal oprávnený celú túto sumu. Podľa oprávneného sa ust. § 57 ods. 1 písm. f/ zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého prišlo k zastaveniu exekúcie, nemalo aplikovať na prejednávaný prípad. Vo vzťahu k zastaveniu exekúcie v časti úrokov z omeškania, považuje oprávnený uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie za nezákonné, keď exekučný súd nie je oprávnený zasahovať do práv priznaných exekučným titulom. Je povinnosťou súdu rešpektovať právoplatný platobný rozkaz a exekučnému súdu neprislúcha ho preskúmať, prípadne meniť. Svoje odvolanie preto opiera o ust. § 205 ods. 2 písm. a/ (§ 221 ods. 1 písm. f/ a h/) a písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“). Povinný sa zaplateniu dlžnej sumy stále vyhýba a predložené vyhlásenie o vrátení pôžičky (predložené povinným za účelom preukázania zániku záväzku splnením) nebolo oprávneným nikdy podpísané. Rozhodnutie napadnuté odvolaním je preto nezákonné a odvolaciemu súdu navrhuje, aby bolo týmto súdom zrušené.

8. Krajský súd v Košiciach uznesením z 5. januára 2017, č. k. 15CoE/206/2015-392 odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie. Úrok z omeškania vo výške 2,5% za každý deň omeškania je v rozpore s dobrými mravmi, preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď exekučné konanie v uvedenej časti zastavil. Z uvedených dôvodov odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

9. Oprávnený podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzuje z ust. § 421 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“). Podľa oprávneného konajúce súdy vec nesprávne právne posúdili, keď exekúciu v zmysle § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku zastavili. Uvedený postup je podľa dovolateľa neštandardný. Rovnako nesprávne prišlo k započítaniu úhrady povinného vo výške 20 000,- eur na istinu oprávneného. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o zastavení exekúcie v časti istiny nepostupoval v súlade so zákonom, nezaobstaral si potrebné dôkazy, v dôsledku čoho, bolo vydané nesprávne rozhodnutie vo veci. Vo vzťahu k zastaveniu exekúcie v časti úroku z omeškania mal tak súd prvej inštancie urobiť nezákonne, a to napriek prekážke právoplatne rozhodnutej veci reprezentovanej právoplatným exekučným titulom, keď bez poukázania na zákonné procesné oprávnenie tým zmenil obsah exekučného titulu. V dovolaní oprávnený poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/19/2008, v ktorom bol vyjadrený záver o záväznosti právoplatného platobného rozkazu. Na základe uvedeného oprávnený dovolaciemu súdu navrhuje, aby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zruší a návrh povinného na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie z 15. januára 2013 zamietne, alternatívne, aby dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. K dovolaniu oprávneného doručil svoje vyjadrenie povinný, ktorý sa stotožňuje s právnym názorom vyjadreným v rozhodnutiach súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu. Oprávnený ako dovolateľ v rámci dovolania nespĺnil zákonné podmienky na neho kladené, keď neuviedol žiadne relevantné argumenty vymedzujúce právnu otázku, pri ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu doteraz vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolaciemu súdu navrhuje, aby dovolanie oprávneného ako nedôvodné zamietol.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je potrebné odmietnuť, pretože dovolateľ nevymedzil dovolacie dôvody v súlade s ust. § 432 ods. 2 C. s. p.

12. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

13. Podľa § 432 ods. 2 C. s. p. dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

14. Oprávnený prípustnosť dovolania odvodzuje z ust. § 421 ods. 1 C. s. p., bez bližšej špecifikácie dôvodu prípustnosti dovolania (písmená a/ až c/) v rámci tohto ustanovenia.

15. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) najvyšší súd uvádza, že dovolací súd je oprávnený pristúpiť k dovolaciemu prieskumu len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov. Oprávnený však v dovolaní nevymedzil právnu otázku podstatnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá mala byť riešená nesprávne. Len poukaz na zákonné ustanovenia Exekučného poriadku, so strohým uvedením, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávne postupoval pri právnom posúdení, bez uvedenia v čom konkrétne nesprávne právne posúdenie spočívalo (so zdôraznením dôležitosti správneho právneho posúdenia tejto otázky pre posudzovanú vec) nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

16. Dovolateľ navyiac uvádza, že súd prvej inštancie si nezaobstaral potrebné dôkazy na rozhodnutie o zastavení exekúcie v časti istiny, pričom tento postup mal viesť k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Dovolanie uplatnené podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je však možné odôvodniť iba nesprávnym právnym posúdením, ktorého súčasťou nie je (a ani nemôže byť) prípadné nedostatočné vykonanie dokazovania.

Vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozhodnutiu v časti zastavenia exekúcie v časti úrokov z omeškania, dovolateľ namieta aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípadnú vadu rozhodnutia spočívajúcu v jeho nepreskúmateľnosti však rovnako nie je možné subsumovať pod nesprávne právne posúdenie, keď pod právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov (a o nesprávne právne posúdenie) pôjde vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, ak aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je navyše potrebné, aby dovolateľ v prípade dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. vysvetlil v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v rámci tohto ustanovenia ide, a teda, či ide o otázku pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., uvedený záver bol prijatý napr. v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/126/2017, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016 a 8Cdo/221/2017) aj s prípadným poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/149/2017 a 3Cdo/6/2017). Dovolateľ tak po formálnej ani materiálnej stránke neurobil, keď prípustnosť dovolania odvodzoval len všeobecne z ust. § 421 ods. 1 C. s. p. a uvedené nebolo možné zistiť ani z obsahu dovolania, bližšie posudzujúc argumentáciu dovolateľa. Nie je pritom úlohou dovolacieho súdu nahrádzať a dopĺňať nesprávne alebo nedostatočne vymedzené dovolacie dôvody v dovolaní.

18. Keďže dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom podľa § 431 až § 435 C. s. p., najvyšší súd dovolanie oprávneného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania povinného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.